

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12Sk)

8. ÚNORA 2004

Z obsahu:

„Pokoj vám zanechávám“

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
21. ledna 2004
- strana 2 -

Malá Boží žebráčka

(Sestra Eusébie Palominová)
- strana 4 -

K aktuálním otázkám (1)

Guido Horst hovoří
s kardinálem Josefem
Ratzingerem
- strana 6 -

Dva kultury v jedné Církvi?

Guido Horst
- strana 7 -

Výprodej toho, co je svaté

Maddalena di Spello
- strana 8 -

Bůh se nám zjevuje jako trojjediný

Dr. Karl Philberth
- strana 9 -

Kristus, nebo Mohamed?

P. Beno Mikocki OFM
- strana 10 -

Sedm hřebů do rakve duše (4)

Biskup F. J. Sheen
- strana 11 -

Vzkaz do nebe

Paolo Risso
- strana 12 -

Židovský novinář hájí Gibsona:

Nechejte ho na pokoji
- strana 13 -

„Pokoj vám zanechávám“

Pokoj vám zanechávám (Jan 14,27). Týden modliteb a úvah o jednotě křesťanů se v tomto roce soustřeďuje na slova, která Ježíš pronesl při Poslední večeři. Jedná se v určitém smyslu o jeho duchovní závěť. Slib, který dal učedníkům, najde svou plnou realizaci v Kristově zmrtvýchvstání. Až se zjeví Jedenácti ve Večeřadle, obrátí se na ně třikrát pozdravem *Pokoj vám* (Jan 20,19).

Kristův pokoj

Dar věnovaný apoštolům však není jakýkoliv pokoj, nýbrž je to samotný Kristův pokoj: *pokoj můj*, jak říká. A aby jim usnadnil to pochopit, vysvětluje tím nejprostším způsobem: Dávám vám svůj pokoj, *ne jako svět dávám* (Jan 14,27).

Svět dychtí po míru, potřebuje mír – dnes jako včera, ale často ho hledá nevhodnými prostředky, někdy se dokonce

uchyluje k síle nebo k rovnováze protikladných sil. V takových situacích člověk žije se srdcem zneklidněným strachem a nejistotou. Kristův pokoj naopak smiřuje duše, očisťuje srdce, obrací mysl.

Vděčná vzpomínka

Téma „Týdne modliteb za jednotu křesťanů“ navrhla letos ekumenická skupina města Aleppo v Sýrii. To mě vybízí, abych se v myšlenkách vrátil k pouti do Damašku, kterou jsem měl to potěšení uskutečnit. Se zvláštní vděčností vzpomínám na vřelé přijetí, jakého se mi dostalo od dvou pravoslavných patriarchů a od patriarchy řeckokatolického. Ekumenismus totiž, jak připomíná II. vatikánský koncil, není autentický, není-li to „vnitřní obrácení. Vždyť touha po jednotě vychází a uzrává z obnovy myslí, ze sebezáporu a svobodně tryskající lásky“ (UR 7).

Potěšující ekumenické pokroky

Stále se zdůrazňuje potřeba hluboké spirituality míru a usmíření, a to nejen od těch, kteří jsou přímo pověřeni ekumenickou činností, ale ode všech křesťanů. Záležitost jednoty se totiž týká každého věřícího, povolání, aby byl částí jednoho lidu vykoupeného Kristovou krví na kříži.

Je to povzbuzující konstatovat, jak hledání jednoty mezi křesťany se stále více šíří díky

vhodným iniciativám, které se týkají různých oblastí ekumenického úsilí. Mezi těmito znamenými naděje rád konstatuji, že vzrůstá bratrská láska a pokrok zaznamenaný v teologických dialogích s různými církvemi a církevními společenstvími. V nich bylo možno dosáhnout na různých úrovních a specifikách důležitá sblížení o tématech v minulosti značně kontroverzních.

Zdrojem smíření a míru je láska

S vědomím těchto pozitivních náznaků je třeba i uprostřed všech starých i nových těžkostí, s nimiž se setkáváme, nedat se odradit, ale vyrovnávat se s nimi s trpělivostí a s pochopením a počítat s Boží pomocí.

„Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh,“ tak se modlí a zpívá liturgie tento týden a oživuje tak atmosféru Poslední večeře. Ze vzájemné lásky pramení mír a jednota všech křesťanů, kteří mohou obětovat svůj rozhodující vklad, aby jednota převládla nad důvody rozdělení a konfliktů.

Draží bratři a sestry, kéž kromě modlitby pocítujeme silnou touhu vynaložit úsilí, abychom byli opravdovými „tvůrci pokoje“ (srov. Mt 5,9) v prostředí, kde žijeme.

Kéž nám pomáhá a provází nás na této cestě smíření a pokoje Panna Maria, která byla na Kalvárii svědkem výkupné Kristovy oběti.

Bolletino Vaticano 21. 1. 2004
Překlad -lš-

EDITORIAL

Izaiášovo vyprávění o setkání s Hospodinem se jeví nejednomu dnešnímu křesťanu převlece vzdálené nejen z časového hlediska, ale i z věcného. Představa, že spatřit Hospodina je troufalostí, za kterou musí smrtelný tvor zaplatit, protože je hříšný, je dnešnímu člověku poněkud cizí. Něco se tedy od té doby zásadně změnilo. Změnil se Bůh? Pohasl od té doby jas Boží velebnosti, či vzrostla naše ‚schopnost‘ patřit na jeho tvář, nebo se spíše vytratilo ono hluboké vědomí hříšnosti? Pohled do poledního slunce byl pro Izaiáše stejně oslnující jako pro nás. Zasloužíme totéž, co Izaiáš, ale Bůh je k nám milostivý. Jestliže se nám zjevuje tak, aby nás jeho nekonečná svatost a vznešenost nezdrtila, o to více by měl však vzrůstat náš úžas a naše úcta, Žalmistova slova, která nás denně uvádějí do denní

modlitby Církve „*Pojďte, padněme, poklekne před svým Tvůrcem, neboť on je náš Bůh*“, by neměla být vyslovována pouze ústy. V Gloria zpíváme: „Chválíme tě, velebíme tě, klaníme se ti!“ To všechno je pro nás přiměřenější způsob, jakým nejvyššího Boha „oslavujeme a vzdáváme mu díky“ za možnost mít podíl na jeho slávě, aniž bychom utrpěli újmu, které se prorok pro svou nedostatečnost a hříšnost zcela oprávněně obával. Možnost přistupovat k Bohu nám umožňuje jen On sám a jeho milost jako projev jeho dobrotivosti a lásky a ani v nejmenším to není naše samozřejmé právo nebo zásluha.

Vstoupí-li k nám nečekaně vznešený host, mobilizujeme okamžitě všechnu svou vynalézavost a všechny možnosti, abychom ho náležitě uctili. Dáváme k dispozici všechno to nejlepší, nejdražší, nejvzácnější, protože

jeho přítomnost má pro nás mnohem větší cenu než všechno to, co pro něho můžeme obětovat. Obdobně dostane-li se nám té cti, že můžeme navštívit vznešenou a jedinečnou osobnost, chápeme jako samozřejmé, že musíme svým vzezením a vším svým chováním a jednáním dát všemožně najevo svou úctu, která této osobě právem náleží. A co teprve, když se jedná o Hosta nekonečné vznešenosti? To, co v běžném občanském životě pokládáme za samozřejmé, mělo by tím spíše platit pro náš styk s Nejvyšším a Nejsvětějším.

Všechny naše vnější projevy jsou odrazem našeho vnitřního postoje. Šimon nepadl Ježíšovi po zázračném rybolovu k nohám podle nějakých předpisů, ale podle přesvědčení srdce. Je tomu opravdu tak, že z našeho chování v chrámě, kde náš

Pokračování na str. 13

Na hlubinu

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Na tvé slovo spustím síť

Tvůj Pán je dnes obklopen velkým zástupem lidí, kteří touží slyšet jeho slova. Není i tvé místo mezi nimi? Odejdi rychle na břeh Tiberiadského moře a přesvědčíš se, jaké divy milosti se dějí tam, kde přijímají Pána a jeho slovo.

Ježíš, sledován velkým zástupem, přišel k břehu, kde kotví několik rybářských lodí. V unavených rybářích poznává Pán své přátele, se kterými se již dříve setkal. Ježíš se rád vrací k tomu, kdo mu již jednou otevřel své srdce, a nabízí mu tak příležitost k prohloubení uzavřeného přátelství. Dnes mu rybář Šimon dá k dispozici svou loď, kterou Pán povýší na svou katedru. Není to pro rybáře velké vyznamenání? Budeš však ještě dnes svědkem, že toto vyznamenání není poslední. Dát Pánu k dispozici něco ze sebe a ze svého neznamená nikdy újmu, ale naopak nečekané a nedocenitelné obohacení. Raduj se spolu s Pánem z těch mnoha, kteří s upřímnou touhou přijímají Pánova slova o Božím království.

Kázání skončilo a lid se rozchází. Rybáři se chtějí vrátit k práci, kterou přerušili. Pro Šimona má Ježíš jiný návrh: *Zajed' na hlubinu a spustíte síť k lovu!* Rybář, který má své zkušenosti, musí takový příkaz pokládat v dané situaci za absurdní. Jenže stejně absurdní se mohl v Káně zdát příkaz – *Naberte ze džbánů naplněných vodou a zanechte správci svatby.* Šimon má tedy důvod k tomu, aby Mistru plně důvěřoval. Nebude a ani nemůže být zklamán. To, o co v příhodném čase v noci marně usiloval na vlastní pěst, má na Pánovo slovo v nepříznivou dobu zcela opačný výsledek. Síť, které se v noci tolikrát vynořily z vody jen s několika mřenkami, hrozí prasknutím pod tíhou úlovku. Zázračné množství ryb nepochybně dokazuje, že poslušnosti v bezmezné důvěře je třeba dát přednost před vlastní zkušeností. Za výsledek, o který se poctivě snažíš, protože je to Boží vůle, přejímá odpovědnost sám Bůh. Zamysli se, zda se ti zde nenabízí klíč k pochopení mnoha tvých neúspěchů.

Připoj se k družině rybářů a pomoz jim dopravit ten přebohatý úlovek na břeh. Okus něco z námahy, která nezatěžuje, protože na ní spočívá radost z nezasloužené Boží pomoci. Dvě lodi plné tak krásných ryb, to zde už dlouho nebylo. Kdo by se z takového nečekaného výsledku neradoval? Ale tito prostí, upracovaní rybáři jsou si dobře vědomi, že tady jde o něco více než o šťastný a bohatý lov. Zaplavila je nikoliv radost, ale **úžas**.

Co je to úžas? Právě to, co prožíval Izaiáš, když viděl Hospodina na vznešeném trůně a serafové mu volali „Svatý, svatý“. Jeho reakce byla: *Běda*

mně, je po mně veta. Vždyť jsem člověk nečistých rtů, a viděl jsem Hospodina svými očima! Svrchovaná úcta a vědomí slávy, vznešenosti a svatosti Nejvyššího v konfrontaci s vlastní hříšností ústí nutně do strachu, ze kterého však vyvádí člověka dobrotivá a shovívavá láska Nejvyššího.

To, co Izaiáš viděl vlastníma očima, to Šimon a jeho druhové spatřili zrakem své víry. Velikost úlovku je pro Šimona ničím před velikostí Božeho hosta. Dnes poprvé projeví svůj nejvyšší úžas jménem všech tím nejvlastnějším a nejsamozřejmějším způsobem: padá na kolena k Ježíšovým nohám. Rozmlouvat s Pánem na kolenou není postoj nařízený oficiálním protokolem, ale zcela spontánním hnutím lidského srdce, které uchvátil posvátný úžas z bezprostřední Boží blízkosti: *Odejdi ode mě, Pane, neboť jsem člověk hříšný.* Chápeš, kdy je ti zatěžko sklonit kolena před Pánem? Když tvůj vnitřní zrak, zakalený všedností, samozřejmostí a sebevědomím, přestává vnímat propast, která leží mezi Nejsvětějším a tvou hříšností a kterou může překročit ON, ale nikoliv ty. Čím více se Bůh přibližuje, tím více musí růst úžas, který přímo drtí. *Jen milostí Boží jsi to, co jsi.* Jestliže si nejsi vědom, z jaké propasti nicoty tě Ježíš k sobě pozvedá, nebudeš schopen docenit ani stupeň jeho ponížení, ani míru jeho lásky.

„*Neboj se!*“ Co ti chce říct tato Ježíšova odpověď? Božský žár se nepřibližuje k člověku, aby ho spálil, ale zapálil. Vidíš to na Šimonově příkladu. I jemu říká: „Přišel jsem za tebou, abych tě pozval k sobě. Dnes byla mou katedrou tvá lodička, zítra budeš touto katedrou ty. *Od této chvíle budeš lovit lidi. Zajedeš-li na hlubinu v mém jménu, budeš svědkem jiných zázračných rybolovů: Ty, kteří sedí v temnotách a ve stínu smrti* ⁽¹⁾, budeš přivádět ke Světlu.“ Ačkoliv Šimon nemá zatím tušení, co se za tím vším skrývá, nemá nejmenší pochybnosti ani otázky. V jeho srdci se vznítil božský plamen a Pán v něm může najít stejnou odpověď, jakou slyšel od Izaiáše: *Zde jsem, pošli mne!*

Ve chvíli, kdy by měli rybáři zužitkovat a zpečetit dvě plné lodi ryb, dochází náhle v jejich životě k zásadnímu obratu, který by dnešní mentalita označila za bláznovství: *Všechno tam nechali a šli za ním.* Všimni si, že to není rozhodnutí po velkém vnitřním boji. Pánovo volání a nabídka má pro ně takovou hodnotu, že na cenu všeho hmotného majetku ani nepomyslí. Teprve mnohem později jim Pán řekne, jaká je čeká odměna.

Odejdeš odsud jako pouhý svědek, nebo se připojíš k povoláním? Měl bys zvolat:

„*Chci tě chválit, Pane, celým svým srdcem. Vrhnu se na tvář směrem k tvému svatému chrámu. V mé duši jsi rozhojnil sílu, budu opěvovat tvé cesty!*“ ⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,79; ⁽²⁾ resp. žalm 137

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 6,1–2a.3–8

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové. Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem.

Tu jsem zvolal: „Běda mně, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svými očima!“

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: „He, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“

Pak jsem slyšel hlas Páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2. čtení – 1 Kor 15,1–11

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se ji držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli.

Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev.

Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Pokračování na str. 15

Malá Boží žebračka

Sestra Eusébie Palominová

Když se blížila zima, vydal se jistý otec se svou malou dcerou za almužnou. Byl to 41letý Augustin Palomino a jeho sedmiletá dcera Eusébie. „Byla velká zima,“ napsalo děvče později, „ale já jsem stále cítila teplo maminy činy náruče a v uších mi zněla její slova: ‚Vraťte se brzy, mám o vás strach.‘“

Když tito poutníci přišli do nějaké vsi, chodili od domu k domu a prosili o almužnu. Eusébie se dívala vzhůru, protože byla malíčká, usmívala se a říkala: „Ve jménu Božím vás prosím o chleba.“

Nebylo možno odolat úsměvu tohoto prosícího dítěte. I když to byli chudí lidé, obvykle jí dali chléb, šálek hrachové polévky, hrst čočky nebo kousek slaniny. Eusébie a Augustin poděkovali a šli do další vesnice. Když procházeli lesem, Eusébie nasbírala větve a otec vykřesal z křemene oheň. Na pánvi, kterou s sebou stále nosili, připravoval večeři. „Vařival tak výbornou polévku, že jsem zpívala gloria,“ vzpomínala Eusébie.

Když měli Juana Yenesová a Augustin Palomino svatbu, dali dohromady jen svoji lásku a svoji bídu. Bydleli v chatrči, kterou si upravili z jakési stodoly a vápennými natřeli tři místnosti. Narodily se jim čtyři děti: Antonín, Dolores, Eusébie a Antonie. Pak přišlo ještě páté, Mojžíš, ale ten po několika dnech zemřel. Děti přicházely, ale práce pro Augustina nikoliv. Bohatí velkostatkáři ho zaměstnávali jako pasáka krav jen na pět měsíců od května do září, ale rodinu měl na starost dvanáct měsíců v roce.

Desetiletá služka a chůva

Eusébie vzpomínala: „Když jsem měla deset roků, rodiče mě poslali do jedné rodiny jako služku a chůvu k dětem. Měli tam malého chlapečka a já jsem se o něho starala celé dopoledne.“

Do školy mohla chodit jen do první třídy. Největší učebnou byla pro ni příroda. Její první myšlenky se točily kolem Boží přítomnosti. „Jak jsem byla na těch polích šťastná! Obdivovala jsem kvetoucí louky, poslouchala jsem zpěv ptáků, pozorovala jsem oblaka, která plula po modrém nebi, a říkala jsem si – všechno je

Sestra Eusébie Palominová

tak krásné! Ale nic se mi nelíbilo tak jako oblaka, nad kterými bylo nebe,“ říkala.

Když jí bylo 13, šla se svou sestrou Dolores jako služka a chůva do Salamanky. Nejprve do rodiny, pak do ústavu a nakonec k sestrám salesiánkám. Jednou v neděli přišla do oratoře, aby se zapsala do nedělní školy. Sestra Moglietta, představená, jí nějakou dobu pozorovala a pak jí navrhla: „Potřebovaly bychom děvče jako ty, aby nám pomáhalo v domácích pracích a vodilo malá děvčátka do státní školy. Nechtěla bys?“

Začátkem prosince 1917 k nim tedy nastoupila. Položila svůj uzlík k chudobnému lůžku a sestry ji zavedly do kuchyně. Její první prací bylo mlít kávu. V domě panovala chudoba. Teplota klesala na -19°C, kromě toho v Evropě trvala světová válka.

V domě byla jen dvojice kamna. Bydlely zde dívky, které navštěvovaly nižší třídy přímo v budově a vyšší třídy ve škole ve městě. Růžena Alonsová, tehdy malé děvče, vypráví: „Když přišla Eusébie, byla jsem malá žačka. Jednou čerpala vodu ze studny a já jsem se k ní z dětské zvědavosti i se svými spolužačkami přiblížila. Předtím jsme ji nikdy neviděly. Pozdravily jsme ji a ona se na nás podívala a odpověděla: ‚Dobrý den!‘ Hned jsme pocítily, že nás tato milá tvář přitahuje. Byla taková klidná a radostná, že každé ráno, hned jak jsme přišly do školy, jsme ji vyhledaly a poslouchaly jsme její milá slova. Učaroval nám výraz její tváře.“

Žila jen z Boha a pro Boha

Eusébie přemýšlela prostě: „Mojí prací bylo udržovat v domě čistotu, pomáhat v kuchyni, věšet prádlo a doprovázet chovanky do veřejné školy nebo vyřizovat různé věci. Při vši té práci jsem byla šťastná, ani jsem nepociťovala zimu, když jsem věšela prádlo. Netrápila mě námaha ani rozpraskané ruce, které krvácely od mrazu, ba co víc, těšila jsem se z toho a obětovala jsem to Pánu. Všechno jsem dělala s radostí s úmyslem pykat za své hříchy a za spásu duší.“

Z Eusébie se nikdy nestala profesorka, ale z jejího života vyzařovalo poznání, moudrost, kterou lidé mohou získat i bez studia. Evženie Sanchezová svědčila: „Skupinu interních děvčat pověřily sestry úklidem jídelny. Kdykoliv jsme šly kolem kuchyně, vždy jsme vstoupily, abychom slyšely Eusébiu Palominonou. Sestra asistentka se nás ptala: ‚Mohla bych vědět, co jste tak dlouho dělaly v kuchyni?‘ Odpověděly jsme vždy totéž: ‚Posloucháme Eusébiu...‘ Věděly jsme, že žila jen z Boha a pro Boha.“

Kuchařka – postulanka

31. ledna 1922 byla Eusébie přijata za postulanku zároveň

s mladou učitelkou Amálií Fernandezovou. Obě měly odcestovat do Barcelony – Sarria, aby začaly studovat a chystat se na noviciát. Učitelka odešla, ale Eusébie zůstala. V kronice domu se píše: „...zůstane zde a bude tu konat postulantát, protože chybí kuchařka a ona ji nahradí.“ Tak zůstala i nadále celým jejím vzděláním první třída základní školy. Později o tom sama napsala: „Výkonávala jsem postulantát v Samalance a každou věc, kterou mi přikázali, jsem dělala s radostí. Při věšení prádla jsem se pomodlila celý růženec. Všechno jsem obětovala Panně Marii. Když jsem někam šla, stále jsem myslela na svatostánky kostelů, kolem kterých jsem procházela, a duchovně jsem přijímala. Když jsem měla jen trochu času a kostel byl otevřený, vešla jsem na chvíli dovnitř.“

Po šesti měsících měla odejít do Barcelony, ale v domě se chystala nějaká slavnost a kuchařky jsou při takové příležitosti vzácné. Nakonec provinciálka, která jí chtěla mít v Barceloně, přikázala, aby ji sestry nechaly odejít a nevmýšlely si výmluvy.

Cestou do Barcelony viděla 25letá Eusébie poprvé moře, i když se předtím často modlila k Panně Marii jako k Hvězdě mořské.

5. srpna 1922 přijala roucho dcer Panny Marie Pomocnice a začala dvouletý noviciát. Dvě spolunovicky vzpomínaly: „Během prvního roku jí svěřili práci v zahradě. Byla velice prostá, až naivní. Kvůli tomu jsme se jí někdy smály, ale ona se nikdy neurazila.“

V prvním období jí představená nabídla knihu, aby se začala učit rozjímat. „Na to, abych mohla rozjímat, potřebuji knihu?“ – „A jak ty to děláš?“ – „Mně stačí, abych viděla nějaký strom, abych mohla rozjímat o Bohu.“

Byla Bílá sobota 1924 a do 5. srpna, kdy se měla stát dcerou Panny Marie Pomocnice, chybě-

lo jen několik měsíců. Eusébie byla ve sklepech mezi bramborami a sklenicemi, které se chystala umýt. Najednou ji někdo zavolal, aby ihned šla nahoru. Vzala tedy do každé ruky dvě sklenice, aby je zanesla do jídelny. Na schodech si ve spěchu přišlápla hábit, spadla ze schodů i se sklenicemi, které se rozbily a těžce jí rozřezaly žíly na ramenou, ze kterých se řinula krev. Přivolaný lékař zašil, co se dalo. V noci nastalo další krvácení, které bylo obtížné zastavit.

Eusébie přijala svátosti umírajících. Dva měsíce trpěla a bojovala o život. Když se jí někdo zeptal, jak se má, odpověděla: „Plním vůli Boží.“

Pán Bůh jí vrátil aspoň tolik zdraví, aby mohla vstát z lůžka a 5. srpna složit řeholní sliby. V ten den pokorně přijala příkaz, kterým jí přidělili do domu ve Valverde. Při odchodu objala svou drahou sestru Caridad a řekla: „Snažme se být svatými. Všechno ostatní je ztráta času.“

Zázraky sestry Eusébie

Valverde na okraji jihozápadního Španělska v hornickém kraji. Žijí tam prostí a chudobní lidé. Sestra Eusébie dostala na starost kuchyni, vrátnici, šatnu a asistenci v oratoři. A právě v těchto chudých prostorách mezi obyčejnými lidmi chtěl Pán Bůh oslavit své jméno prostřednictvím jejích zázraků. Byla si vědoma, že v duši je stále ještě malou žebračkou, která natahuje k Bohu svoji ruku. Ani Bůh nedokázal odolat jejímu úsměvu.

Když Eusébie přišla do Valverde, žáčky a oratoriánky měly pro ni nepěkná jména. Smály se jí pro její rozpraskané ruce. Ale již za několik dní ji začaly vyhledávat, rády jí pomáhaly a poslouchaly její vyprávění. Vyprávěla jim o Marii Mazzarelové, Donu Boskovi, o misiích mezi Kivary a v Číně a příběhy ze života svatých, které četla v noviciátě. Později se mnoho z těchto děvčat

PŘEDSTAVITEL OSN OCEŇUJE ANGAŽOVANOST KATOLICKÉ CÍRKVE V BOJI PROTI AIDS

Hlavní pověřenec OSN pro boj s AIDS Desmond Johns prohlásil v interview pro Missio, papežský misijní věstník v Německu: „Katolická církev je významný pomocník v boji proti HIV/AIDS. Kooperujeme ve všech oblastech.“ Zvláště ocenil pomoc, kterou církev věnuje infikovaným lidem i těm, kteří onemocněli, dále vdovám a sirotkům po zemřelých. Ocenil také význam misijních klášterních škol pro vzestup úrovně vzdělání.

MUSLIMSKÁ VYSOKÁ ŠKOLA PROTI ŽENSKÝM POKRÝVKÁM HLAVY

Na adresu těch, kteří protestují proti připravovanému francouzskému zákazu ženských závojevů na školách, prohlásila nejvyšší muslimská univerzita v Káhiře, jmenovitě šejch Mohamed Tantawi, že islámské právo ukládá ženám povinnost nosit na hlavě závoj jen v těch zemích, kde žije islámská většina. Neislámské státy, jako je Francie, mají naopak právo, aby tento závoj zakázaly.

OBČANÉ USA STÁLE VÍCE PRO OCHRANU ŽIVOTA

Průzkum instituce Zogby International v USA prokázal, že počet občanů, kteří jsou přesvědčeni o tom, že záměrný potrat ničí život a je tedy vraždou, stále roste. V současnosti 68 % republikánů a 43 % demokratů je proti potratům a podporují zákonodárství, které chrání život.

PAPEŽ JE SPOKOJEN S GIBSONOVÝM FILMEM

Vatikánský korespondent „Národního katolického reportu“ John Allen potvrdil, že papež ocenil film M. Gibsona „Umučení Krista“. „Je to tak, jak to bylo,“ poznamenal papež po zhlédnutí filmu. Stejná slova citovala Peggy Noonanová, která je získala z jiného pramene. Aby se vyhnul pochybnosti, zeptal se Allen ještě jiného vysoce postaveného preláta, který jeho komentář potvrdil.

Kath-net

stalo postulankami v Barceloně-Sarria. Nová provinciálka matka Coviová se postupně ptala děvčat: „A ty, odkud jsi?“ Když dostala několik odpovědí, že z Valverde, ptala se překvapeně: „Co je v tom Valverde, že je vás tolik?“ Odpověděly jí, že je tam astmatická kuchařka, která vypráví děvčatům prosté příběhy.

Jednoho dne měla matka Coviová zavítat na vizitaci do Valverde. Sestra Eusébie o tom včas věděla a zasadila si na zahradě špenát, aby ho mohla na stůl podat čerstvý. Ale bylo sucho a špenát sotva vzešel. Carmen Burgerová vyprávěla: „Sestra Eusébie šla do zahrady a řekla Pánu Bohu: ‚Kdybys byl v predešlých dnech poslal aspoň trochu deště, věděla bych, co dát k večeři.‘ Tu si vzpomněla, že nechala hrnec na ohni, a běžela do kuchyně. Když se vrátila, byly listy

špenátu široké jako dlaň.“ Matka Coviová tak mohla jíst čerstvý špenát.

Jednou se stalo, že dělník prohluboval vyschlou studnu na dvoře sester. Odvalil jeden kámen a voda vyrazila tak prudce, že se dělník začal topit a volal o pomoc. Sestra Eusébie přiběhla ke studni, a protože nevěděla, co udělat, hodila mu křížek, který nosila na krku. Voda se ihned zastavila a dělník, mokrý a vylekaný, vystoupil ze studny. Vrátil jí křížek a poděkoval.

Jedno děvče si jednoho dne zavolalo sestru Eusébie stranou a svěřilo se jí se svým problémem. Dívčin otec měl hostinec, ale protože byl dobrý katolík, vadily mu nadávky a neslušné řeči. Po jednom výstupu, kdy chlapi zpívali neslušnou píseň, zákazníci odešli a přestali hostinec navštěvovat. Rodině hro-

zil krach. „Nic se nebojte, oni se vrátí. Budu se za to modlit.“ Ona dívka brzy přišla Eusébie poděkovat, protože se hosté opravdu vrátili.

„Zdalo se mi“

Podobné příhody se množily jako květy na louce a šířily se od úst k ústům. Za sestrou Eusébie přicházeli seminaristé, řeholní sestry, kněží i dívky a radili se s ní o své budoucnosti, zatímco ona věšela prádlo nebo loupala brambory. Zcela klidně jim radila, povzbuzovala je k pravému povolání a odrazovala od nepravého. A když se jí někdo ptal, odkud to ví, říkala krátce jako Don Bosko: „Zdalo se mi.“

Nevyčetla to ani z moudrých knih, ani z karet. Každý den prožívala Pánovo umučení tím nejjednodušším způsobem. Konat křížové cesty je pěkné, ale ne každý si umí zapamatovat všech čtrnáct zastavení. Sestra Eusébie si místo toho pamatovala pět Kristových ran na ruku, na nohu a v boku. To by vědělo i dítě. A právě k tomu povzbuzovala.

V té době se Španělsko začalo zmitat v občanské válce. Kravou lázni mělo zaplatit za dlouhotrvající sociální nespravedlnosti. Nenávist marxistických revolucionářů chtěla jedno příkoří nahradit druhým, ještě horším. Zuřiví ateisté plánovali, že vyhubí všechny kněze, řeholníky a řeholnice a vypálí všechny kostely.

Sestra Eusébie pocítila, že se bouře pomalu blíží. Velkodušně nabídla Pánu svůj život jako oběť za své bratry a sestry. Bůh tu oběť záhy přijal. Sestra Eusébie nesnesitelně trpěla astmatem, dusila se a svíjela v bolestech. Zemřela 10. února 1935 ve věku 36 let. K tomu, co stál u jejího lůžka, natáhla ruku, jako když byla malá a chodila po žebrotě:

„Řekněte mi něco pěkného, co by mě potěšilo,“ poprosila.

*Podle knihy Teresio Bosco:
Salesiánská rodina -
rodina světců*

K aktuálním otázkám (1)

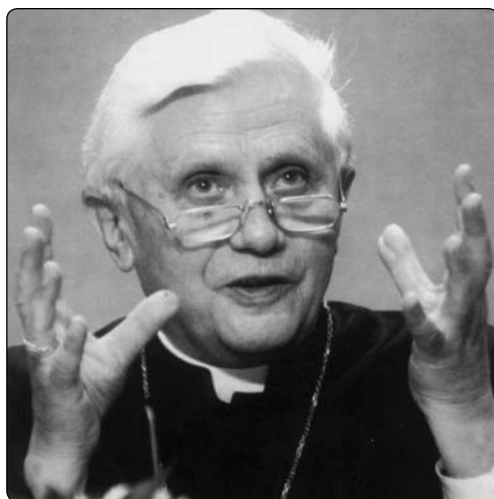
Guido Horst hovoří s kardinálem Josefem Ratzingerem o vědomí Boha, liturgii, teologii, ekumenismu a stavu Církve nejen v Německu

Mezi katolíky, kteří jsou si vědomi tradice, patří často k dobrému tónu hovořit o krizi víry v Církvě. Nebylo tomu však vždycky tak, že průměrný křesťan měl své pochybnosti, že mnoho věcí víry nechápal, že v sobě nosil i pověry? Nacházíme-li se v krizi, jaké jsou její zvláštní znaky?

Ratzinger: Z jedné strany vám dám za pravdu. Víra jednotlivců měla vždy své potíže a problémy, své meze i svou velikost. To nemůžeme soudit. Ale současně je třeba říct, že v naší základní situaci je tomu nějak jinak. Až do osvícenství a i později bylo tomu vždy tak, že svět byl vůči Bohu transparentní, že zde vždy byla samozřejmost, že za tímto světem stojí vyšší inteligence, že svět se všim, co v něm je, tj. stvoření se všim svým bohatstvím, rozumem a svou krásou, odráží stvořitelského Ducha. A přes všechna rozdělení platila základní samozřejmost, že v Bibli mluví k nám sám Bůh, že zde odhaluje svou tvář a že v Kristu k nám přistupuje Bůh. Zatím zde byl i při všech slabostech a omezeních kolektivní základní předpoklad pro to, jak dojít k společnému souhlasu ve víře, a bylo k tomu třeba vědomé vzpoury, pokud někdo chtěl být proti. To však se po osvícenství zcela změnilo.

Dnes je obraz světa přesně obrácený. Všechno se vykládá materiálně. Jak říká Laplace, hypotézu o Bohu již nepotřebujeme: všechno je vysvětleno materiálními faktory. Evoluce se stala novým božstvem. Nikde není přechod, který by vyžadoval Tvůrce, naopak, zavádět Boha odporuje vědeckým jistotám a je to již nepoužitelné.

Stejně tak nám byla z rukou vytržena Bible jako produkt, jehož vznik je možno vysvětlit historicky, který ve všem odráží historické situace a neříká nám vůbec nic z toho, o čem jsme věřili, že bychom si z ní mohli vzít, nýbrž že všechno muselo být zcela jinak. V takové kolektivní situaci, kde nová autorita, za jakou je věda pokládána, vystupuje jako poslední slovo a populistická věda vydává sama sebe za autoritu nejvyšší, je mnohem těžší spatřit Boha, a to především

Josef kardinál Ratzinger

Boha Bible, Boha v Ježíši Kristu, jeho přijmout, souhlasit s ním a vidět v Církvě živé společenství víry. Proto bych řekl, že z hlediska situace objektivního vědomí je zde zcela jiný výchozí bod, ve kterém víra vyžaduje mnohem větší nasazení a také odvahu postavit se proti zdánlivým jistotám. Výstup k Bohu se stal mnohem obtížnější.

V dřívějších dobách nesla Církve s sebou i slabé ve víře, a to jako duchovní vlast, jako místo, ke kterému člověk patří, jako instituce, která dává pravidla a příkázání a doprovází člověka po celý život. To, jak se zdá, dnes již neexistuje. Není zde kromě krize víry i krize Církve jako vlasti?

Ratzinger: Krize Církve je zcela konkrétní podoba krize vědomí a krize víry. Církve se již nejeví jako živoucí společenství, které pochází od samého Krista a které garantuje, co Kristus řekl, a tím také dává člověku duchovní vlast a vnitřní jistotu, že víra je pravá. Dnes se Církve jeví jako společnost mezi mnoha jinými. Je zde mnoho církví, řeknou mnozí, a bylo by lidsky nezdvořilé nahlížet na tu vlastní jako na nejlepší. Již lidská slušnost vybízí člověka, aby se na svou církev díval tak relativně, jak se musí dívat i na ostatní církve. Jsou to tedy sociologické nahodilé útvary, které byly dříve nezbytné, ale které nám dnes již neposkytují záruku: „Tady jsi správně doma.“ Tento rozpad církevního vědomí, který přirozeně souvisí s celým diktátem duchovní situace jako konkrétním návodem, je jistě hlavním důvodem k tomu, že slovo autorita už k nám nedosahuje, nýbrž že spíše říkáme: Je to tam krásné, ale

já si musím sám najít to, co budu pokládat za správné.

Měřítkem, kterým se dá měřit vazba k určitému společenství víry nebo k církvi, byl pro Německo první ekumenický církevní sněm v Berlíně. Odpovědní lidé z katolické i z evangelické strany se drželi toho, že zde není jednota a že tedy sněm nemůže najít svůj výraz ve společném slavení Eucharistie nebo společné Večeři. Ale člověk měl dojem, že široké masy návštěvníků pro toto rozdělení neměly pochopení. Nerozplývá se to katolické ve společném křesťanském jednotném náboženství?

Ratzinger: To nebezpečí je velice vážné. Musíme nejdříve uznat, že autority na katolické

i evangelické straně společnou Eucharistii resp. Večeři vyloučily. Z protestantské strany to byl respekt k ekumenickému partnerovi. Současně bylo řečeno: Ono by to šlo, ale my respektujeme, že katolíci mají jiný právní řád. Tím bylo dáno najevo, že tento právní řád je třeba překročit; a ve skutečnosti už překročen byl.

Církevní vědomí je však i u katolíků zrelativizováno. Již nedokážou přijímat, že katolická církev je pro ně zárukou pravdy. A především se na obou stranách silně rozostřil pohled na svátost. Leunenburským konkordátem protestanti před třiceti lety pracně našli společenství přijímání, přičemž luteráni museli svou víru v reálnou přítomnost odsunout do druhé linie. To byl již významný precedens, že to, co bylo dříve podstatné, přechází do subjektivní roviny; a tím je relativizována i vlastní víra jako vnější podoba. Proto je jak na protestantské, tak na katolické straně nutný společný souhlas o tom, co je to svátost, jak se musí správně slavit, jaké jsou pro to podmínky a jak se stane jednotou skutečnou jednotou a nikoliv pouze redukcí, která samotnou svátost degraduje.

Na druhé straně se organizují katolíci, kteří sami o sobě prohlašují, že „stojí věrně za papežem“ a zachovávají to, co je katolické. Z toho vznikající rozdělení sahá tak hluboko do farností, že lidé chodí do kostelů jinam, případně nechodí do kostela vůbec. Vidíte východisko z tohoto rozdělení?

Ratzinger: Řekl bych, že vnitřní rozdělení Církve je nejnaléhavější problém naší doby a že ho nemáme dostatečně před očima. Jsme zaměstnaní ekumenismem a přitom zapomínáme, že Církve je vnitřně rozdělená a že toto rozdělení sahá až do rodin a do farností. Uvedl bych k tomu malý příklad. Kardinál Josef Bernardin, arcibiskup v Chicagu, krátce před svou smrtí konstatoval stej-

nou situaci i v Americe a založil tehdy projekt „common ground“ (společný základ). To znamená, že se chtěl pokusit v co možná největších a nejrozšířenějších oblastech hledat způsob, jak přejít z tohoto rozdělení opět k společnému základu. On již zemřel, ale určil biskupa, který v tom měl pokračovat. Ale věc brzy uvázla na mělčině, protože se ukázalo, že tento „common ground“ již existuje. **Tento „common ground“ je vyznání víry Církve.** To, co k tomu přidáváme, je samovýroba, a proto to nemůže držet kompaktně pospolu. Co překračuje společné vyznání víry, patří do oblasti svobody, a to se pak také musíme naučit přijímat rozličně. **Jediný společný základ, který je skutečně nosný, protože nebyl vynalezen námi, ani žádným grémiem, ani nikým jiným, nýbrž pochází ze samotného původu, je sama víra Církve.** Musíme se tedy opět všichni naučit, že v Církvi je jedna víra, která není autoritativní fixací, nýbrž věno, které předal své Církvi Ježíš Kristus.

Když někdo prohlásí, např. po poslední encyklice o Eucharistii, že víru není možno autoritativně normovat, zní to velkolepě. Ale já se ptám: Jaká je pak alternativa? Tu si má každý sám vymyslet? Pak už nemáme společenství víry. Že máme jednu víru, v tom spočívá společenství; a jen společná víra může zakládat společenství. Myslím, že musíme všechno vsadit na to, abychom se opět naučili, že to je „common ground“, a ten je současně zárukou svobody a rozmanitosti.

Hovoříte o správném chápání svátostí. Nyní je hlavní starostí katolíků spojených s Římem liturgie. Vy sám jste mluvil v této souvislosti o „reformě reformy“. Co můžeme v tomto směru čekat nebo v co můžeme doufat v dalších letech?

Ratzinger: V žádném případě není možno začít tím, že provedeme nějaké vnější změny, které nebudou vnitřně připraveny.

Liturgie se dostala do problémů, protože byla příliš rychle zevně změněna, aniž by byly změny vnitřně připraveny a zpracovány. Tehdy se objevila idea, že liturgie je vlastně shromáždění společenství. To bylo příliš postaveno do popředí: společenství jako subjekt liturgie. V důsledku to znamená, že společenství si vymýšlí, jak bude liturgii slavit. Vytvořily se kruhy, které to vymýšlely. Jiní se toho neúčastnili; těm se to nelíbilo. My se v liturgii opět sejdeme pospolu teprve tehdy, až se přestaneme dívat, co dělá společenství, až se přestaneme domnívat, že musíme do ní především „vnést“ sami sebe a sami sebe prezentovat. Musíme se opět naučit, abychom viděli, že **liturgie nás uvádí do celé Církve všech dob**, že v ní se nám dává náš Pán. Liturgie bez víry nedává vůbec nic. **Když se někdo pokouší udělat ji zajímavou – Bůh ví s jakými pohnutkami, ale prvním předpokladem není víra, a když se omezuje pouze na společenství a nikoliv na setkání s Pánem ve velkém společenství, kterým je Církev, pak se liturgie rozpadá. Pak lidé neví, proč by na ni měli chodit.** Z toho důvodu jsou nezbytná vnitřní léčebná opatření dříve, než se učiní opatření vnější. Neslibuji si nic od toho, kdybychom hned vykonstruovali vnější přestavbu. **Musíme přejít k liturgické výchově, při které si všichni uvědomíme, že liturgie patří celé Církvi, že se v ní spojuje společenství s celou Církví, nebo se zemí, a to je opět zárukou, že Pán skutečně přichází a že se děje něco, co se neděje nikde jinde, při žádném představení nebo show.** Jen když získáme správný náhled na toto větší, může vzniknout vnitřní jednota; a pak se můžeme ptát po nejlepší formě vnějších ritů. Nejdříve však musí vzrůst vnitřní chápání liturgie, které nás vnitřně spojuje. **V liturgii nesmíme předvádět své vynálezy, nýbrž musíme vstoupit do toho, co jsme sami nevynalezli, co jsme převzali a co k nám přichází.**

(Pokračování)

Dva kultury v jedné Církvi?

Z encykliky Ecclesia de Eucharistia a z apoštolského listu Jana Pavla II. k liturgické reformě je zřejmé, že katolická církev má jasno o liturgii a způsobu, jakým se má slavit. Jestliže pak v některých farnostech jsme svědky, jak zde farnost oslavuje sama sebe, jak banalizace a upovídánost zahání všechny dech posvátna, a ti, kteří jsou odpovědní za liturgii, dělají všechno pro to, aby za každou cenu zatlačili dojem, že se zde jedná o dílo velekněze Ježíše Krista a Církve, jeho mystického těla, ti musí konstatovat, že se někde ucpaly kanály. Věřící už nevědí, co Církev chápe pod pojmem služba Bohu, liturgická výchova se nekoná, teologické znalosti o posvátnosti liturgie uvázly na mělčině povrchního pragmatismu. V rámci, že se ještě připouští misál a farář, pořádají se někde bohoslužby tak, jen aby se zapojilo co nejvíce lidí. Snad je to dobře míněno, ale výsledek tomu odpovídá.

Boží lid se dělí na dvě skupiny. Kdo chce ještě opravdu sla-

vit liturgii, vyhledává biskupské katedrály nebo některé klášterní kostely, kde se ještě liturgické úkony provádějí s náležitou pečlivostí a se znalostí významu všech gest a ritů. Ale kdo chce zažít, jak se oslavuje společenství s dětskými píšťalami, kytarami a sakropopem, s potlesky a velkým zástupem laiků kolem oltáře, ten chodí do farností, kde se liturgie stala volnou hrou. Jsou v Církvi dva kultury? Zde bohoslužba a tam lidoslužba, zde božská liturgie a tam zpřítomňování profánního všedního dne s nábožensky přibarvenou gestikulací a řečí? Co je nejhoršího, je hrozba, že obě tyto „kultovní oblasti“ se začínají opevňovat. Vznikají dva „životní způsoby“ v Církvi, které vedou k rozdělení mentality, které je hlubší než akademické diskuse. Víra vychází z úžasu, z patření a naslouchání. Slavit liturgii je více než prohrabování teologických příruček. Liturgické vzdělávání je příkazem hodiny. Je třeba mu věnovat více váhy i ve výuce náboženství.

Die Tagespost

ASTROLOGIE DOKONALE SELHALA

Věštcí, kteří na základě astrologie předvíдали různé události v roce 2003, se dokonale blamovali. Nic z toho se neuskutečnilo. Oznamilo to Centrum pro vědu a kritické myšlení při Společnosti pro vědecký výzkum paravědy. Andrea Markelová se nestala spolkovým kancléřem, kancléř Schröder se nerozvedl s manželkou Doris. Holandská královna Beatrice neabdikovala a politik J. W. Mollmann neslavil volební úspěch, ale zabil se při seskoku padákem. Všechny tyto věci předpovídali astrologové jako Kurt Allgeier, velký vykladač Nostradama, nebo Winfried Noé, který si se svými předpověďmi uspořádal show v TV Berlin. Samozvaný náčelník astrologů Black Eagle Malachi předpovídal konec světa a přistání záchranné lodi pro 144 000 vyvolených. Místo toho skončil ve vězení za zneužití dětí.

Pokud se nějaké předpovědi splnily, bylo to, „jako by někdo předpověděl, že zítra ráno vyjde slunce“, soudí matematik Michal Kunel z Míšně.

POPELEČNÍ STŘEDA VE Vatikánu

Letošní Popelčnické středy se papež neodebere, jak bylo dosud zvykem, v procesi do baziliky svaté Sabiny na Aventinu, nýbrž bude slavit popelec v rámci bohoslužby slova při středeční generální audienci v hale Pavla VI.

Kath-net

Výprodej toho, co je svaté

Jak se zabíjí město

Moderní supermarkety zlikvidovaly všechny ty vlídné, domácké, důvěrně známé obchody, kde jsme nejen nakupovali, ale kde jsme se lidsky setkávali, kde člověk posloužil člověku.

Možná, že si při četbě těchto řádků řeknete, že jsem romantická. Myslete si, co chcete, ale kdybyste si je mohli přečíst, až tento papír časem zežloutne, možná že byste mě pochopili.

Když se ženeme jen za penězi a snažíme se přitáhnout proto celé zástupy s plnými peně-

loukům. Vstupují do chrámů bez sebemenší úcty. Procházejí během obřadů a nikdo nemá odvahu je vykázat a zabránit jim v tom. A jak bychom mohli, když někdy proniká obchod i do samých kostelů.

Jak závidím muslimům, kteří sřeží svá svatá místa. Cítím to jako správné, že křesťan nemůže jít do Mekky ani nemusím do mešity. I mnohé jejich mešity jsou krásné stavební památky. Za chvíli budou lidé do našich kultovních míst, která jsou mnohem více než prázdnota mešit, vstupovat v plavkách.

ženkami, ničí se vzácné sociální předivo, které dává hodnotu životu. Co je to platné, že se plní pokladny, když už tu nejsou známé tváře, které se potkávaly s tvou tváří? K čemu jsou krámy plné neužitečných věcí? Jistě, je tu proud turistů, zdroj příjmu, ale nikdo z nich není ta stará známá, ten dobrý přítel, Jana, Tomáš, Jitka, Zdeněk.

Copak nevidíte, že ve městech už není místa pro život? Vtrhly sem davy. Ale naše stařenky se už nemají kde setkat, nevyprávějí si své každodenní příběhy, mohou se jen dívat, jak tu proudí zástupy z organizovaných zájezdů, které sem přišly, aby tudy jen prošly.

Turisté procházejí s nosem v vitrinách nebo s nosem zvednutým vzhůru ke střeším a ob-

Jak se mi líbilo, když jsem jednou v Terstu přišla s dcerou do pravoslavného chrámu a Ester se chtěla podívat, jak to vypadá za ikonostasem, hned tu byl jeden pop a klidně a vlídně jí v tom zabránil a vysvětlil jí, že to je tak posvátné místo, že tam smějí vstupovat jen kněží.

Familiárnost, s jakou zacházíme s kultovními místy, způsobuje, že zcela ztrácíme smysl pro posvátno.

Naštěstí jsou zde ještě hory. Je to jediné místo, které si zachovává jakousi posvátnost. Když na ně člověk vystoupí, musí se cítit trochu menší. V tom je posvátno hor, že nutí člověka, aby si uvědomil svoji malost.

Jaký to ďábel se zahníždil v našich hlavách a tak se v nás zabydlel, že si už vůbec neuvě-

domujeme svou odpovědnost za strašný úpadek, jaký nastal na Západě a do jakého se řítíme velkou rychlostí. Obviňujeme z toho to či ono, ale já chci obžalovat nás samotné. Tak se, myslím, nemýlím, protože všichni máme za to svou odpovědnost.

Jestliže odejmeš člověku posvátnost těch nejmenších věcí, jak se bude chovat k velkým posvátným místům? Bude tu chodit se zdviženým nosem, neuslyší posvátné ticho, vůbec si neuvědomí, že zde je přítomen Člověk-Bůh, který zemřel za každého z nás; všechno poplívá a všude zanechá svou špinu.

Kdy opět nabudeme úcty k tomu, co je svaté? I k životu? Kdy se začne opět učit, že je pr-

vořadý úkol zachránit ještě to, co se zachránit dá? Jestliže nehledáme Boha ani tam, kde se dá vá najít, ztrácíme i svou vlastní lidskou důstojnost a pak už je možné opravdu všechno.

I naše duše se stává místem bez života, jestliže v ní není místo pro naslouchání Božím slovu, protože je zavalená tisíci věcmi, které nejsou podstatné.

Musíme vyjít z modloslužby „všechno je dovoleno“, nechceme-li riskovat, že se z nás samých stanou „čumilové života“, a musíme se aspoň někdy ptát: „Kdo mi dá spatřit Boha živého v zemi živých?“

*Z Maria Ausiliatrice 1/2004
přeložil -lš-*

V sobotu 24. ledna jsme se rozloučili v břevnovském chrámu sv. Markéty se zesnulým profesorem Mons. Jaroslavem Polcem. Málokdo ví, že tento kněz a historik má největší zásluhu na tom, že v roce 1989 došlo ke svatořečení bl. Anežky České. K osobnosti a dílu prof. Polce se vrátíme v některém příštím čísle Světla.

Bůh se nám zjevuje jako trojediný

To, že se Bůh stal člověkem, vyžaduje, aby člověk se stal Bohem. Touha po Bohu je často zasypána hluboko pod našim světským smýšlením, ale je na dně duše všech pokřtěných křesťanů. V mnoha rozhovorech doma i v zahraničí jsem nepotkal nikoho, kdo by se vysmíval víře, ale mnoho těch, kteří víru hledají. Jedním z těchto hledajících byl můj přítel – fyzik. Neunavovalo ho naslouchat poselství evangelia. Opakoval mi, jak velice mi závidí moji „dětskou víru“. Přitom naše rozhovory byly typické rozhovory intelektuálů.

Je jistě mnoho lidí, kteří z pohodlnosti a povrchnosti nechtějí nic slyšet o víře. Nesmíme je odsuzovat. Někteří k tomu dospěli z rezignace. Tuto rezignaci mů-

Jeden nositel Nobelovy ceny pokládal za protirečení věřit v Boha, se kterým můžeme mít spojení a který je přesto transcendentní. Tomu jsem odpověděl: Člověk může potkat transcendentního Boha, protože Bůh překročil ve své všemohoucí lásce propast mezi oním a tímto světem a vstoupil na tento svět. V Ježíši Kristu přišel k nám transcendentní Bůh jako malé dítě.

Bůh tvoří svými zákony

Běžné myšlení pokládá víru a vědu za protiklady. Marxismus neúnavně předhazoval tento domnělý protiklad a mluvil o náboženství jako o opiu lidstva. Když jako vědec hovořím o třesku v kosmu, o vývoji živo-

všech dob. Kepler při objevení ekliptické dráhy planet a Pierre Mauopertuis při objevu principu nejmenšího účinku propukli ve chválu Boha Stvořitele.

Může věda vést k osobnímu Bohu?

Ano i ne. Nemůže k němu vést ve smyslu přísně rozumného důkazu Boží existence. Bůh nikoho nenutí, nýbrž chce, abychom ho přijímali na základě svobodného rozhodnutí. Kdo to nechce udělat, najde si vždy zadní dvířka k výmluvám. Věda k němu naopak může vést, jestliže poskytuje stále hlubší vhled do Božího stvoření a do moudrosti Tvůrce a osvětluje to, co je jeho podobenstvím.

Marxismus používal domnělý protiklad mezi vědou a vírou jako masku pro svou satanskou ideologii. Karel Marx a V. I. Lenin nebyli nevěřící. Oni dobře věděli o Boží existenci, ale odmítali ji. Marx prohlásil: „Nenávídím všechno a každého boha.“ Lenin řekl: „Jsem osobním nepřítelem Boha.“ Nepřítelem Boha není tedy věda, nýbrž odpadlý člověk, který používá zideologizovanou vědu ke lži a zvrácenou víru používá ke zlému.

Tvoření jako obraz trojediného Boha

Bůh zjevil nám ubohým lidem nejhlubší tajemství svého bytí – svoji trojedinost: je jediný Bůh ve třech osobách – Otec, Syn a Duch Svátý. Tuto zjevnou pravdu můžeme přijmout jen skrze víru. Nicméně je Boží vůlí, abychom pomocí svého rozumu a vědy přecházeli od slepé víry k víře, která stále více nazírá. Tak se prohlubuje naše víra v Boží slovo i skrze studium stvoření, protože stvoření je obrazem trojediného Boha. Na všech jeho úrovních potkáváme trojitost v celosti, trinitární komplementaritu. Můj bratr Bernard to popsal ve svém díle „Trojediný“. Mystik Trojice sv. Augustin ješ-

Mlhovina v Andromedě

tě netušil, že se dnešní přírodovědci k jeho tajemství přibližují z jiné strany.

Pro kvantového fyzika je mikrofyzikální komplementarita vlnění a částic důvěrně známá, potkává ji na každém kroku. Dlouho to vypadalo tak, jako by se jednalo o dualitu. Před několika desetiletími došlo k neobyčejně úspěšnému objevu kvantové teorie polí. Neváhám tvrdit: zde se jedná o třetí aspekt. Základní mikrokosmická komplementarita je tedy vlnění, částice a kvantové pole. To znamená, že již na nejnižší rovině stvoření, totiž v říši stavebního materiálu hmoty, je zabudována trojitost, obraz trojedinosti Boha.

Člověk jako obraz trojediného Boha

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Tak i člověk má ve svém základě trojitost. Svátý Serafim ze Sarova vysvětluje: „Bůh stvořil člověka jako trojzvuk těla, duše a ducha.“ Proč se v běžném životě tak málo mluví o této základní struktuře člověka? Serafim odpovídá: „Naše moderní ‚vzdělání‘ nás zavedlo do takové pouště izolovanosti poznatků, že mnoha věcem, které byly pro dřívější lidi samozřejmostí, vůbec nerozumíme... Vidíme sebe stále méně jakožto obrazy Božího Ducha. Nezajímáme se o něho. A výsledek? Jsme slepí a němí a na našem životě leží temné stíny.“

Kéž nám Pán otevře oči, aby nás rozjímání o člověku a celém stvoření vedlo stále více k němu samému.

Bettendes Gottes Volk 4/2002
překlad -lš-

Bratři Bernard (vlevo) a Karl Philberth

žeme mít na svědomí i my křesťané, protože jsme málo vycházeli vstříc jejich duchovní nouzi, protože jsme jejich argumenty odbývali jako výmluvy, protože jsme se za ně nemodlili. Musíme lidi přijímat tam, kde se ve svém myšlení nacházejí, jsou totiž často příliš poznamenáni vědeckotechnickým světem.

Jeden průmyslník nemohl uvěřit v osobního Boha. Změnil však své smýšlení, když jsem mu vysvětlil: Osobnost Boha – to není nějaké polidštění, personifikace. Je to síla a život, v níž potkáváme jeho lásku, s jakou nás zve k osobnímu společenství já – ty.

ta nebo o fyziologii lidského rozumu, někteří lidé se domnívají, že tím chci sesadit z trůnu Boha Stvořitele a nahradit ho formulami a zákony. Někteří vědci jsou skutečně takoví. Ale jsou jiní, kteří uznávají viditelný i neviditelný svět za dílo osobního tvůrce.

Zákony jsou zákony. Zákony přírody a ducha jsou stvořeny Bohem, Bůh tvoří prostřednictvím těchto jím stvořených zákonů. Když to pochopíme, díváme se na protiklady jinýma očima. Pak tyto zákony netvoří Bohu konkurenci, nýbrž jsou vyjádřením jeho moudrosti. To poznali velcí přírodovědci

Kristus, nebo Mohamed?

S touto otázkou jsme jakožto křesťané stále více konfrontováni. Naše odpověď nemá znít proti Mohamedovi, ale s veškerou rozhodností pro Krista.

Kristus je něco zcela odlišného

Ježíš působil sice jako židovský rabín, ale od židovských rabínů své doby se podstatně odlišoval. Suverénně vyzýval své učedníky k následování: *Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem* (Lk 14,26). „Dějiny náboženství neznají jediného člověka, který požadoval tak radikální následování a vyznávání své osoby.“

Ježíš neučí jako rabín, který jen vykládá Mojžíšův zákon. Svým *ale já vám říkám* si osobuje nárok vyslovit definitivní Boží slovo, kterým to Boží slovo, jež bylo řečeno ve Starém zákoně, přivádí k plnosti.

Ježíš mluví jinak než prorok. Prorok se odvolává na Boží slovo: *Toto praví Hospodin* nebo *Výrok Hospodina*. Takovou formulaci u Ježíše nikde nenajdeme. Ježíš nečiní rozdílu mezi slovem svým a slovem Božím. *Učil jako ten, kdo má božskou moc, a ne jako zákoníci* (Mk 1,22).

„Ježíš si osoboval právo mluvit a jednat jménem Božím a být v jedinečném a nezastupitelném společenství se svým Otcem. Takový nárok je rovněž v dějinách náboženství jedinečný.“

Přede vším stvořením

Můžeme však jít ještě dále, abychom poukázali na jedinečnost Ježíše Krista. V hymnu na Krista z listu Filipánům se praví: *Nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl a stal se jedním z nás.* (Fil 2,6n). To je nejvyšší a nejdůležitější výpověď o Kristově preexistenci (o jeho existenci před stvořením světa). Kardinál Kasper k tomu napsal: „Jestliže Bůh je v lásce svobodný,

pak to znamená, že se v lásce mezi Otcem, Synem a Duchem nemůže vyčerpat, nýbrž že v průměře své lásky má prostor pro svět a pro lidi. Preexistence říká, že Bůh jakožto Bůh v Ježíši Kristu je Bohem lidí, že existuje ve věčné náklonnosti k lidem.“

Ve světle vánoční noci se tato náklonnost dokonale zjevuje.

Ježíš – Boží Syn

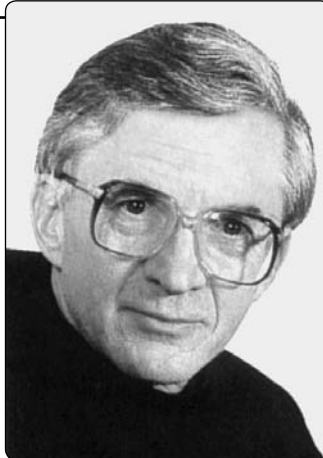
Musí být udělán ještě poslední krok, abychom bytost Ježíše Krista dokonaleji pochopili: je třeba promluvit o jeho božství. Nejvýrazněji tak činí Janovo evangelium. Pomysleme nejdříve na tři základní věty z Prologu: *Na počátku bylo Slovo*. To nám připomíná začátek Bible: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*. Na rozdíl od Geneze však tu není řeč o tom, že Slovo bylo stvořeno: Slovo existovalo bez časového omezení, věčně. Říká to i sám Ježíš: *Dříve než byl Abrahám, já jsem* (Jan 8,58). Zde už je zřejmé, že *Slovo* není nic jiného než Boží Syn.

Slovo bylo u Boha. Toto „být u Boha“ je popisováno jako společenství ve slávě, jako jednota lásky, jako dokonalé naplnění Božím životem. Shrnout tyto výpovědi znamená říct: *Já a Otec jsme jedno* (Jan 10,30). Tato jednota je však v dvojitosti, v osobním společenství.

A Slovo bylo Bůh. To je vrcholná výpověď o Slovu. Zde se říká, že Slovo je božské podstaty. Při vši odlišnosti mezi Bohem a Slovem jsou tyto osoby spojeny v jednom božském bytí. Jan uvádí na konci evangelia Tomášovo vyznání: *Pán můj a Bůh můj!* V celém evangeliu mu šlo o to, aby čtenáře přivedl k víře, že *Ježíš je Mesiáš, Syn Boží* (Jan 20,31). Biblické výpovědi o Ježíši jako o pravém Bohu jsou tedy definitivní.

Žádné mnohobožství

Je třeba se ještě zamyslet nad tajemstvím Trojice. Svátý Augus-

P. Beno Mikocki OFM

tin se pokouší přiblížit je našemu chápání: Bůh poznává sám sebe. Toto sebepoznání je všeobahující, vidí současně všechny hloubky svého božství, takže toto sebepoznání se stává jeho dokonalým obrazem a tento obraz je živoucím protějškem, druhou božskou osobou, která má tutéž božskou podstatu. Otec miluje Syna a Syn miluje Otce. Tato vzájemně proudící láska je opět něco tak živoucího, že je to třetí božská osoba, která má stejnou božskou podstatu. To ale neznamená, že by Otec byl dříve než Syn a Syn dříve než Duch Svátý. Tento vnitrobožský vztah existuje od věčnosti, jedno božské bytí bylo vždy ve třech osobách. Falešná by byla také představa, že tyto tři nezávislé osoby mají každá vlastní vůli a bytí. Je třeba zdůraznit vnitřní Boží jednotu, protože islám a judaismus nám vytýkají mnohobožství.

A Slovo se stalo tělem

Toto v Boží slávě přebývající Slovo, Boží Syn, sestoupilo do pozemsky lidské sféry. Již jsme si řekli, že v Bohu existuje náklonnost ke člověku: zde tato náklonnost dosahuje vrcholu. Zde Bůh dokazuje, že je Bohem, který je dokonale přátelský k člověku. Psycholog Erich Fromm říká: „Když se mluví o lásce, není to žádné kázání, nýbrž ta nejskutečnější potřeba každého člověka.“

Jestliže milovat a být milován, zkrátka láska je pro člověka podstatná, můžeme z toho usoudit, že láska ještě více pa-

tří k božské podstatě. Jinak by v tomto bodě člověk předčil Boha. V Bibli stojí: *Nikdo nemá větší lásku, než když dá život za své přátele* (Jan 15,13). Bůh prokazuje svou lásku k člověku tím, že s ním ve svém Synu sdílí svůj život. „Bůh se zjevil v Ježíši Kristu jako sebesdílející láska. Jediný Bůh se s námi setkává konkrétně a jednou provždy v Ježíši Kristu a zůstává v nás přítomen v Duchu Svátém.“

Světlo ze Světa

Z naší úvahy vyplývají dva závěry. *A Slovo se stalo tělem*. Ježíš Kristus je Boží Slovo k nám: Všechno, co říká a koná, je Boží slovo k nám. S jakou pozorností musíme vnímat toto Slovo a dávat na ně svou odpověď!

Mnoho křesťanů má potíže s vírou v Ježíše Krista, Božího Syna. To nás nesmí udivovat. Již na koncili v Niceji (325), v Cařihradu (381) a Efezu (431) se vedly spory o pochopení božství a lidství Ježíše Krista, než jsme mohli říct: „Věříme v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna, který se zrodil z Otce přede všemi věky; Bůh z Boha, Světlo ze Světa, pravý Bůh z pravého Boha...“

Neměli bychom za sebe a za všechny hledající prosit Matku Boží, aby nám domohla k přesvědčení ve víře v jejího Syna, ji, která jako nikdo jiný spolupůsobila na vtělení Slova? Tuto víru si můžeme vyprošovat modlitbou Anděl Páně, růžencem, ale i každým Zdrávas Maria.

I mimo advent a Vánoce, které rychle uběhly, musí v nás zůstat trvalé přesvědčení víry, že Bůh se stal člověkem, aby nás vedl k věčnému životu, to znamená k nepomíjející radosti.

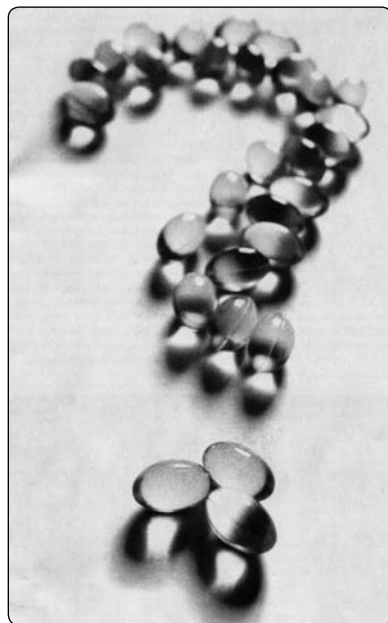
O této víře v Ježíše Krista, Božího Syna, musíme mluvit a svědčit lidem jiného vyznání – pokorně, ale s pevným přesvědčením.

Bettendes Gottes Volk 4/2002
překlad -š-

Past homeopatie

Termin homeopatie vznikl složením dvou slov: *homois* (podobný) a *pathos* (bolest). Naučný slovník potvrzuje, že jde o metodu, která spočívá v tom, že se nemocnému aplikuje ve značně rozředěném množství taková látka, která v normální koncentraci vyvolává podobné projevy jako příslušná nemoc, podle zásady *similia similibus curantur* (podobné se léčí podobným).

Jejím tvůrcem je dr. Samuel Hahnemann (1755–1843), který ji popsal v knize *Organon of Rational Healing* (1810). Zde se dovídáme, že léčení má těsnou spojitost se zvířecím magnetismem. Lidské nemoci jsou údajně vyvolány výlučně duchovně dynamickými poruchami vitálního ducha, který oživuje lidské tělo. Lék má působit na vitální energii tím, že jí připomíná chorobu podobnou léčené nemoci.

Homeopatický lék musí být maximálně zředěný. Stupeň zředění se označuje písmenem D (desetinný systém) nebo C (setinný systém). Zředění D1 získáme smísením 1 kapky „léku“ s 9 kapkami vody. Zředění D2 smísením 1 kapky koncentrace D1 s 9 kapkami vody atd.

Abychom si uvědomili absurdnost léčení tímto způsobem, stačí se podívat do Hol-

derovy příručky praktické homeopatie. Zde se doporučuje, aby se nemocnému ledvinovými kameny podával lék, ve kterém je prášek z ledvinového kamene „zředěn“ na C9, tzn. $1/10^{18}$ (18 nul).

Druhou etapou přípravy homeopatického léku je tzv. potencializace nebo dynamizace, která spočívá v opakovaném protřepávání při každém zředění. Toto protřepávání má do „léku“ zachytit neviditelnou okultní energii nehmotné povahy. V *Organonu* čteme: „Lékař je schopen odstranit poruchu zdraví jedině působením na onu nemateriální energii pomocí substancí, které obsahují modifikující nemateriální sílu a které jsou přijímány vnímavostí přítomnou v organismu. Tak díky dynamickému působení na vitální energii mohou léky vrátit zdraví a samozřejmě obnovit biologickou rovnováhu nemocného.“ Homeopatie nás tedy zavádí do světa okultismu a tajemných sil, což naráží na článek 2117 Katechismu katolické církve.

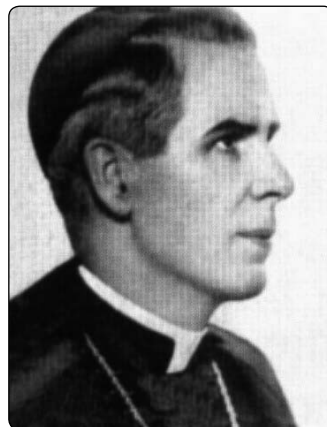
V kruzích producentů homeopatických léků je všeobecně známo, že k hledání nových léků se používá okultních praktik, kyvadlék a dokonce spiritistických seancí, při kterých se žádají duchové o radu a informace. Homeopatie léčí pomocí zdynamizovaných substancí, tzn. že má svůj okultní náboj. Tato léčba je praktickou aplikací východních a panteistických náboženství a filozofie. Kontakt s takovými silami křesťana poskvrňuje a vystavuje ho nebezpečí ovlivnění zlými duchy. Je možné získat vyléčení těla, ale může se tak stát za cenu duchovního a psychického poškození.

Podle Dr. H. J. Bopp: *La Bonne Nouvelle*, cit. *Brulion* 1/1999, s. 132–133 *Mitujcie się* 5/2003

Sedm hřebů do rakve duše (4)

Závist

Závistivý nemá radost z dobra bližního, jako by toto dobro uráželo jeho nadvládu. Tak jako bohatí tíhnou k pýše, chudí jsou někdy závistiví. Závistivý člověk nerad vidí, když jsou druzí šťastní, jako by jemu ukrad-

F. J. Sheen

lí šarm, krásu, vědění, pokoj a bohatství. Ze závisti dělá nevhledná žena nenávistné poznamky o kráse sestry. Ze závisti pomlouvají hloupí moudré. Když se závistivec nemůže vyrovnávat, pokouší se dosáhnout rovnosti tím, že druhé snižuje. Závistivý člověk spílá každému, kdo je zdvořilý, že je panovačný, každému zbožnému předhazuje pokrytectví. Závist začíná tím, že klade otázku: „Proč bych neměl mít to, co mají druzí?“ a končí tvrzením: „Tyto ctnosti mi chybí jen proto, že je druzí mají.“ Tím vede závist k nepřátelství. Schází jí veškerá úcta, pocit cti a neumí říct „děkuji“.

Závist je spřízněná s nenávisť, která také nedokáže snést soka nebo úspěšného rivala. Je také spřízněná se žárlivostí. Žárlivost spočívá v nadměrné sebelásce, do které se mísí strach, že by mohla být druhými oloupena o sebeuspokojení. Egoisté, kteří se trápí kvůli těmto hříchům, kritizují bez milosti všechno dobré, co konají druzí. Závistiví druhým jejich

dobra a žárlivě střeží ta vlastní. Závistivec musí uznat, že je to dobré, ale zlobí se, že to nemůže přičíst sám sobě, a tak mu unikla nějaká pocta. Proto se snaží všechno dobré znehodnotit. Z psychologického hlediska je žárlivost něco velice nebezpečného. Vedla už k sebevraždám, když žárlivec zjistil, že jeho pokus předstihnout soka je marný. Závist začíná tím, že chceme dobrou pověst druhého narušit buďto tajným donášením a klepy, nebo veřejným pomlouváním. Pokud při tom máme úspěch, dosahuje závist svého cíle ve škodolibosti a v bolesti nad úspěchem druhého. Věc je velice vážná, jestliže závist napadá pokroky na duchovním poli nebo úspěchy v apoštolátu. Tak často vyvolává nespokojenost a smutek u mnoha lidí. Nouze si hledá společnost. Problémy v srdci závistivých lidí ztrácejí na síle, když slyší o slabostech známých osob. Čtenáři, kteří mají zálibu v četbě novin přinášejících skandální zprávy a pomluvy, pokoušejí se podvědomě stahovat druhé na svoji úroveň. Opravdu laskavý člověk nerad slyší o zlém, a pokud je svatý, nechá si takové zprávy pro sebe a dělá za to pokání. Nejlepším prostředkem proti závisti a žárlivosti, kterou zjistíme ve svém srdci, je, když se ihned pomodlíme na úmysl člověka, který nás dráždí. Když poručíme své nepřátele Bohu a snažíme se jim duchovně prospět, tím je podnět k závisti uhašen. Další prostředek spočívá v tom, že se snažíme napodobovat ty, kterým závidíme. Církev nám staví před oči vzory světců nikoliv proto, aby nás znechutila kvůli našim chybám, ale aby nás povzbudila k většímu úsilí. *Starejme se jeden o druhého a pobízejme se k lásce a k dobrým skutkům* (Žid 10,24).

Z Ewig 7–8/2000
přeložil-lš

Vzkaz do nebe

Příběh, který představujeme, je pravdivý do nejmenších podrobností. Jména protagonistů jsou zamlčena, protože z určitých důvodů požádali, aby nebyla zveřejněna.

„Jdi do Lurd“

Pater Kryštof, kněz a řeholník s planoucím srdcem, měl vždy jen jeden sen: mluvit s Bohem a mluvit s bratřími o Bohu. Obzvláště mu dělalo potěšení přivádět k Ježíši mladé. Byl oduševnělým kazatelem a duchovním vůdcem, nic ho nemohlo zastavit v jeho poslání.

Ale v těch letech mu představení světili úkol v konventu, který mu nedovoloval ani na krátkou dobu se z kláštera vzdálit. Neměl to ani v úmyslu a už vůbec neplánoval cestu do Lurd. „Poslušnost“ žádala, aby byl zde. A to stačí.

Jednoho dne ho volali do horny. Jedna paní, kterou P. Kryštof neznal, mu řekla: „Důstojný pane, byl jste vybrán jako duchovní doprovod vlaku nemocných, který jede z našeho města do Lurd.“ „Ale jak je to možné? A kdo vám to řekl? Já o ničím nevím.“ „Otče, nedivte se příliš. Nyní už to víte.“ „Na to potřebuji povolení otce provinciála.“ „Otec provinciál mě právě posílá za vámi.“ „A kdo mi dá peníze?“ „Vše je již zapláceno. Je třeba jen přijít do našeho organizačního

střediska. Nezapomeňte. Čekáme na vás.“

Dobry Kryštof byl jako u vtržení. „Kdo ji sem poslal? Je možné, aby to chtěl otec provinciál? Tyto ženy vždy něco vykombinují!“ Tak o tom přemítal, ale když se informoval, zjistil, že otec provinciál ho skutečně vysílá do Lurd.

Nezbývalo než poslechnout. Ve stanovený termín s kufříkem a breviárem v ruce, se srdcem slavnostně naladěným nastoupil do vlaku s nemocnými a odejel. V Lurdech ho čekala Panna Maria.

Nemocný letec

Zatímco nosiči odnášeli nemocné do vlaku, jedna žena se s pláčem přiblížila k P. Kryštofovi; doprovázela k odjezdu svého těžce nemocného syna. Jmenoval se Jan a pokud byl zdravý, byl vojenským letcem. Spadl se svým letadlem, zlámal si několik žeber a úlomky vyplnily plíce a přivedly ho na pokraj života. Nyní se chystal do Lurd, aby prosil o uzdravení.

Jeho maminka se s pláčem obrátila na P. Kryštofa a vyprá-

věla mu o svém synovi. P. Kryštof se s mladíkem ihned sprátelil.

Vlak se rozjel. Během jízdy se mladík svatou zpovědi připravoval na setkání s Madonou. Jan se vyzpovídal jako světec... Když přijel do Lurd, byl v žalostném stavu. Smrt od něho nebyla daleko.

Odpoledne, když nemocní čekali na eucharistické požehnaní, někdo zavolal otce Kryštofa: „Pojďte rychle, Jan si vás žádá. Umírá.“ Ihned přišel za ním a po osm dalších hodin byl u mladíka. Udělil mu svátosti. Jan klidně kráčel vstříc své poslední hodině na této zemi. Řekl: „Otče, jsem spokojen. Ó, kdyby tu byla maminka! Ale nevádí, jste zde vy a je zde Ježíš. Je tu Panna Maria, které mě podporává. Až se vrátíte domů, řekněte mamince, že Madona mě přijala do ráje.“

„Jene,“ řekl otec, „nyní jsi celý čistý. Ježíš tě očistil od všech špatností. Jsi krok od ráje. Brzy tam vstoupíš a uvidíš Boha, budeš na něho věčně patřit. Panna Maria tě sama přivede k Ježíši.“

Janova tvář se ještě více rozzářila, byla krásná jako tvář dítěte. „Otče, potěšte maminku. Řekněte jí, aby neplakala, že mě už na této zemi nevidí. Čekám ji tam nahoře. Čekám také vás, otče! Budeme spolu navěky!“

„Řekni o tom Panně Marii“

V tom okamžiku se P. Kryštof světil umírajícímu s křížem, který nosil v srdci: „Dovol mi, abych tě požádal o službu, až přijdeš od ráje. Zde v naší skupině jsou dvě osoby, které přišly do Lurd jako na zábavu. Nemodlí se. Nepřístupují ke svátostem. Tak jako já ti slibuji, že budu mluvit s tvou maminkou, jakmile se vrátím do našeho města, tak ty mi slib, že požádáš nebeskou Matku, aby obrátila ty dvě duše. *Ta dvě obrácení budou znamením, že jsi dorazil do ráje.*“

„Ano, otče, udělám to, budete si jist.“

„Ale pochopils mě dobře? Chci, abys požádal o milost jejich obrácení a abys mi to pak dal poznat...“

„Pochopil jsem to dokonale. Madona mě vyslyší.“

Jan už nevnímал další slova. Zavřel oči, zatímco P. Kryštof poroučel Bohu jeho duši. Požehnal bezduché tělo mladíka a pak byl přinucen vedoucími poutě, aby si šel odpočinout. Když odcházel, přišel za ním jeden z lékařů, který doprovázel poutníky. Chtěl zprávu o Janovi. Kněz mu odpověděl. „Zemřel před několika minutami.“ Právě v tom okamžiku si vzpomněl, že to byl jeden z těch dvou „bratří“, které světil mladíkovi. Oslovil ho. „Doktore, dovolte mi jedno slovo. Vy jste zde v Lurdech, prokazujete velkou službu našim nemocným. ... Zdá se mi, že jste ještě nepomyslel na Boha a na svou duši...“

„Máte pravdu, otče,“ odpověděl lékař. „Ale zítra přijdu za vámi, vyzpovídám se a začnu nový život.“

Příští den skutečně přišel. Otec Kryštof vyslechl jeho zpověď, sebral jeho slzy nad ubohým životem, světil ho smířného Bohu a šťastného jako dítě ho poslal, aby přijal svaté přijímání.

To bylo první obrácení, kterého dosáhl Jan, sotva se setkal s Pannou Marií.

Otec se vydal hledat druhou ztracenou ovci. Byl to další lékař poutního zájezdu nemocných. Ptal se po něm všech a dověděl se, že lékař, aby se nenudil v tomto městě plném nemocných, farářů a bigotních osob, udělal si výlet do Pyrenejí. Pozdě večer nebyl ještě zpátky. Příští den ráno se P. Kryštof modlil v jeskyni zjevení. Najedenou zvedl oči a spatřil muže, který k němu přistoupil: byl to lékař, kterého včera hledal. „Otče, vy jste chtěl se mnou mluvit? Jsem lékař XY...“

„Ó ano, toužil jsem s vámi mluvit, ale ne zde.“

Lékař na něho pevně pohleděl s výrazem otázky ve tváři. Pak

se usmál a řekl: „Snad jsem pochopil. Dnes, právě dnes jsem se vyzpovídal a přijal svatě přijímání. Teď jsem klidný. Našel jsem znovu Krista.“

Tak tedy i druhý lékař se obrátil. *V tom okamžiku otec Kryštof viděl nebesa otevřená a ve slávě nebes Pannu Marii, která obdržela od Boha návrat dvou duší, které byly od něho velice vzdálené.* Letec tedy došel do ráje a splnil obdivuhodným způsobem pověření, které mu otec uložil k vyřízení u Matky milosrdenství. *Dva vzdálení, ubozí hříšníci na cestách světa se konečně vrátili na její přimluvu, aby žili v Boží milosti.*

***

Dnešní svět žije daleko od Ježíše, jako by nebyl mezi nás přišel. Jako ti dva lékaři, kteří přišli do Lurd, aby se dali vidět, aby

se - pobavili. Co dělat, když všechno naše úsilí se jeví, jako by bylo k ničemu?

Aby se dnešní svět vrátil k Ježíši, aby se mladí lidé stále ve větším počtu zasvěcovali jemu v kněžské a řeholní službě a opravdu začala nová evangelizace, je třeba, aby celá Církev, počínaje mnou, tebou, všemi bez výjimky, se shromáždila, tak jak to chce papež, kolem Panny Marie a s Marií prosili Otce v dosud nikdy nevidané mobilizaci.

Na této cestě, kterou naznačil sám Bůh a kterou kráčeli svatí, najdeme, jako ti dva lékaři v Lurdech, Ježíše Krista v náručí jeho Matky, která je pro nás více Matkou než všechny matky.

*Z Maria Auxiliatrice 2/2002
přeložil -ls-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Pán zvláštním způsobem osobně přebývá, a především při vrcholném setkání, jakým je přijímání Eucharistie, je každému na první pohled zřejmé, že ten, s kým se tu setkáváme, je nekonečně vznešenější, než sebevýše postavená osobnost na této zemi? Ve skutečnosti je tomu stále více tak, jako bychom ve svých projevech úcty nastoupili kurz úsporných opatření. Jestliže se už od věřících při přijímání Eucharistie nevyžaduje a vlastně takřka neumožňuje žádný projev opravdové a přiměřené bohopocty, není se co divit, že je tolik svatokrádežných přijímání. (Německá biskupská konference odhaduje, že to činí více než 40 % !)

Naši opravdovou bohopoctu nepotřebuje Bůh. Jemu se i bez nás klanějí sine fine zástupy andělů a chvějí se před ním nebeské mocnosti, jak se dříve kněz modlil v prefaci. Bohopoctu potřebujeme my, abychom si uvědomovali, kdo jsme, s tímto vědomím žili před jeho tváří a zasloužili tak to, co Bůh slíbil svým ctitelům. Svatostánek

je Boží trůn mezi lidmi, Sancta Sanctorum našich chrámů. Je to na něm poznat, nebo je to odkládací skříňka se zapomenutým Bohem? A jak procházet kolem tohoto Božího trůnu? Jen tak, nebo jen s letmou úklonou, nebo se sluší pokleknout? To ať zváží každý sám ve svém srdci s vědomím, že v nebi před ním padají nebeské zástupy na tvář. Prostě, pokorně a milující duši to nepůsobí potíže, ale potěšení. Jakékoliv redukování vnějších projevů úcty nemůže zůstat bez vlivu na její skutečnou vnitřní hladinu. Prosazovat „demokratizaci“ i do vztahu člověk - Bůh znamená zájem tvora sesadit svého Tvůrce z jeho trůnu. Je to v podstatě rouhání, které nemusí mít podobu, jakou mu dali protagonisté „velkých revolucí“, ale může nabývat i plíživou formu běžné, navyklé a takřka samozřejmě nárokované nedbalosti a bezmyšlenkovitosti, která je vnějším projevem skutečnosti, že úcta ze srdce vyprchala.

-red-

Židovský novinář hájí Gibsona: Nechejte ho na pokoji

Výtka, že film *Umučení Krista* je antisemitský, neutichla. Proto v *Los Angeles Times* vystoupil židovský novinář David Klinghoffer, který si prostudoval semitské dějiny k tomuto ukřižování. Jeho resumé zní: Gibsonova rekonstrukce událostí souhlasí jak s evangeliem, tak s Talmudem.

Poctivě nahlédnutí do starých židovských spisů, které pojednávají o Ježíšově ukřižování, by mělo definitivně umlčet kritiky filmu, který se již brzy začne promítat. Gibsonův film ukazuje jasně, že Ježíše Krista popravili Římané, ale stejně jasně dokládá, že k tomu mohlo dojít jen na naléhání židovských velekněží. Kritikové by chtěli, aby tato část filmu zmizela.

Podkladem pro scénář však nebyla Gibsonovi pouze evangelia, ale také židovská tradice, která ukazuje, že Židé skutečně sehráli svou roli při Kristově odsouzení. „Jestliže je Gibson antisemita, pak je antisemitský i Talmud a Maimonides, největší židovský mudrc uplynulého tisíciletí.“ Nebudeme nikdy přesně vědět, co se odehrálo v Palestině kolem roku 30. „Ale víme přes-

ně, co říkali o Ježíšově popravě lidé, kteří žili o něco později.“

Talmud byl sestaven kolem r. 500 z rabinského učení, které se ústně předávalo po celá staletí. V XVI. století byl tento text cenzurován a pasáže o Ježíšově popravě byly vypuštěny, aby se předešlo křesťanské nenávisti. Ve starších rukopisech je však zachován plný text. Zcenzurované části jsou dnes vytištěny menším písmem jako dodatky v Talmudu.

V části Talmudu zvané *Sanhedrin* jsou uvedeny obyčejně židovského nejvyššího soudu:

„V předvečer velikonočních svátků popravili Ježíše z Nazareta. Ohlášení bylo vyvěšeno 40 dní předem a sdělovalo: *„Ježíš jde vstříc ukamenování, protože provozoval magii, zlákal Izrael a zavedl ho do bludu. Každý, kdo*

o něm ví něco dobrého, je povinen přijít a zastat se ho.‘ Ale nenašli na něm nic dobrého.“

Tento úryvek jasně ukazuje, že osud Ježíše byl plně v rukou židovského soudu. Body obvinění *zlákal a zavedl do bludu* jsou pojmy židovského práva. Tím se rozumí osoba, která jiné ovlivnila, aby sloužili cizím bohům. Na tento čin se vztahoval trest ukamenování, po kterém byly ruce odsouzence přibity na dva kusy dřeva a byl pověšen na šibenici ve tvaru T, jinými slovy na kříž. (*Sanhedrin 6.4*).

Maimonides, který žil v Egyptě ve 12. století, dokázal, že Talmud píše o Ježíši, který založil křesťanství. Ve velké kompendii židovského práva *Misne Torá* píše, že *„Ježíš z Nazareta se vydával za Mesiáše, ale byl postaven před soud a popraven“*. Ve svém „Dopisu Yemenovi“ říká Maimonides, že *„Ježíš z Nazaretu interpretoval Toru a její příkázání takovým způsobem, že je úplně rušil.*

Učenci pozhnaného myšlení prohlédli jeho plány, dříve než se jeho hlas rozšířil mezi lid, a přivedli ho k spravedlivému trestu.“

Klinghoffer pak píše: *„Židovští kritikové nemají pravdu, když Gibsona obviňují z něčeho, co říká i mnoho historiků.“* Paradoxně nejostřeji pomlouvá Gibsona židovská historička Paula Fredkirsienová, profesorka na bostonské univerzitě, která je autorkou pečlivě doložené knihy pod titulem *„Ježíš z Nazareta“*, ve které sama tvrdí, že Ježíše vydala římskému soudu židovská velerada.

Klinghoffer uzavírá: *„Nyní je třeba dodat, že kromě evangelií existují jiné písemné prameny, které potvrzují židovskou spoluúčast na Ježíšově smrti. Když tedy uvážíme, že Gibsonovo ztvárnění se přísně přidrží židovského přesvědčení, pak se jeví jako nejpoctivější a nejžidovštější nechat Gibsona na pokoji.“*

Kath-net

PAPEŽ PIUS XII. (3)

Jak bylo řečeno, minuly dvě hodiny v noci, když papež zhasl světlo na svém psacím stole z ořechového dřeva, když opustil bílý psací stroj, zlaté plnicí pero, diktafon, přivezený před dvaceti lety z Ameriky, všechny ty známé pracovní potřeby, které jeho návštěvníkům padly ihned do očí a které mu vynesly pověst moderního papeže. Pokud se to ovšem nemnohým vůbec podařilo!

Polovinu noci strávil tím, že přehlížel telegramy a dopisy, které mu byly v pravidelných intervalech předkládány v celých balících. Úplně nahore ležel dopis italského předsedy vlády Alcide de Gasperiho, kterému papež v dobách pronásledování poskytl přístřeší jako knihovníkovi v jednom exotickém paláci. Přesně řečeno – De Gasperi vedl kartotéku knih, které jsou pro katolíky ke čtení hříšné, od Rousseaua k Malapartemu, a to od roku 1559, kdy se objevila první kniha na indexu, až do roku 1945, kdy De Gasperi vyměnil tento post za místo předsedy vlády.

Následovaly dopisy z celého světa, které si žádaly odpovědi. Papež cítil, že je nejvyšší čas přestat s ostrými maličkými písmenky poznámek na okrajích. Oči, příliš namáhané, ho už bolely. Jeho lékař, dottore Lisi, ho důtklivě napomínal, aby toto varovné znamení přírody nepodceňoval. Také papež, jak mnil starostlivý lékař, je jen člověkem, i když vyjimečným, a nesmí bezstarostně zapomenat na svých 70 let.

Papež se zvedl.

Temnota ležela jako závoj v oknech za jeho zády a za průhledně třpytivým obličejem Madony zasazené do skla. Prošel napříč knihovnou, jejíž stěny byly až po strop pokryty knihami a která mu současně sloužila jako obrovský jednací a pracovní pokoj, a najednou zavadil širokým bílým záhybem svého rou-

cha o květiny, které se z drahocenné vázy proti němu naklonily. Denně čerstvě řezané květiny z vatikánských zahrad.

Kráčel v šarlatově rudých sametových pantoflích po kobercích této slavné místnosti (Musolini si dával diplomaty, kteří byli ve Vatikánu přijati, přivádět do svého „Mappamondo“ – sálu v Palazzo Venezia – a žárlivě se jich vypytaval, zda jeho „konkurence“ ve Vatikánu je skutečně působivější) a jeho chůze měla v sobě něco opravdu povznášejícího. Ani v této pozdní hodině, sám a opuštěn, by si nikdy nedovolil podlehnout únavě.

Potom vkročil do výtahu, opatřeného zvláštním zařízením, zabraňujícím průvanu, který ho zavezl do třetího patra protilehlého křídla paláce, do jeho osobního bytu.

V 6.15 hodin, jako každé ráno, zazvonil cestovní budík vedle papežovy postele. Papež si dopřál jen několik hodin spánku. Postel, na které odpočíval, nebyla žádným nádherným lůžkem, nýbrž jen obyčejnou postelí železné konstrukce s mosaznými šrouby. Na ní zemřel Pius XI. v roce 1939.

První kroky papeže po celých 13 let, co tyto místnosti obýval, mířily stále stejně k oknu – odhrnout závěs a vyhlédnout ven, na Řím.

Město, rozdělené sedmi pahorky, se před ním rozkládalo ponořené do měkkého ranního světla. Kulisa Albánských hor na horizontu se stříbrně leskla. Kdysi před lety, ještě než přišla alianční vojska, byl s to pomoci Římu před zkázou. Tehdy, v hodině nejvyššího nebezpečí pro toto město, když temný rachot fronty z Anzia se stával denně hroživějším, pocítil papež v sobě narůstat sílu, která dokázala odvrátit zhoubné tažení ke zničení tisíciletých zdí. Nálože s trhavinou už byly položeny pod mosty Tibery, když se mu, stojícímu mezi nepřátelskými stranami jako neúnavný zprostředkovatel, který nemalomyslně zklamáním, podařilo přece nakonec prohlásit Řím za neopevněné město, proti němuž není třeba vést vojenský útok. To se pak už v žádné kritické době nepodařilo žádnému vládci v Quirinalu a žádnému vůdci v Palazzo Venezia. Jen papeži ve

Vatikánu. Když se potom odsunoval na svých válečných vozidlech zadní voj německých vojáků, unavených a zaprášených, podávaly jim Řimanky vodu ve stejných nádobách, jako později víno ušetřené pro vítěze vojákům aliančního předvoje, kteří vypadali právě tak unavení a zaprášení. A když bylo víno vypito a Řím bez krveprolití a zničení přešel z jedné rukou do druhé, přihrnuli se v tisících občané Říma, aniž by je někdo k tomu vyzval, na náměstí Sv. Petra a volali: „Evviva il Papa! Evviva il Papa! On nás zachrání!“

A dnes? Podařilo by se také papeži zachránit Věčné město před zásahem 3. světové války, přicházející války, jíž zabránit by bylo pro něj právě tak nemožné jako vypuknutí minulé? Papež nemohl ze svého okna nepřehlédnout přísnou siluetu Andělského hradu, který v průběhu dějin opakovaně poskytoval papežům útočiště. Ale kde by dnes na světě našel papež bezpečí? Už opět se mluví v Římě o jednom proroctví, jehož skličující obsah nelze pro budoucnost vyložit. Říká se v něm: Papež bude prchat z Vatikánu ulicemi Říma, zalitými krví zabitých kněží, ven k moři. Ale kam prchne, není předpovězeno.

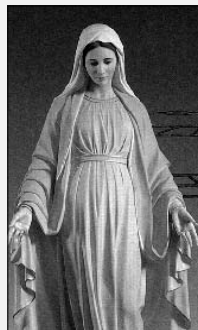
Vatikánský protokol poskytuje papeži na jeho ranní toaletu jeden a půl hodiny. Ale Pius XII. k tomu potřeboval nepatrných 45 minut. Holil se elektricky. Bzučení jeho přístroje vábí pravidelně na otevřené okno malého ptáčka, stehlika z vatikánských zahrad. Papež prý volá tohoto ptáčka jménem, tak velmi si zvykl na jeho ranní návštěvu. Trochu sentimentální historika, že ano? Ale novináři z celého světa, kteří se sešli v Římě, aby každou sebenepatrnější drobnost ze soukromého života papeže zveřejnili – jako by vůbec nějaký soukromý život měl – se marně snaží dovědět, jaké jméno dal papež tomuto prominentnímu návštěvníkovi.

(Pokračování)

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Vyzývám vás, aby tato doba byla pro vás ještě silnějším povzbuzením k modlitbě. V tomto čase, děti, se modlete, aby se Ježíš zrodil ve všech srdcích, zvláště v těch, která ho neznají. Buďte láska, radost a mír v tomto neklidném světě. Já jsem s vámi a přimlouvám se před Bohem za každého z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje, 25. 11. 2003

Pozn.: Nedopatřením došlo k tomu, že se k našim čtenářům nedostalo poselství Královny míru z listopadu loňského roku. Otiskujeme je tedy alespoň dodatečně.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Lk 5,1-11

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodí učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ Když to udělali, zahrnuli velké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s lodmi k zemi, nechali všechno a šli za ním.

PAPEŽ A ČTK

Audience diplomatického sboru u Svatého otce 12. ledna 2004 se zúčastnil také velvyslanec České republiky pan Pavel Jajtner. Do redakce českého vysílání Vatikánského rozhlasu osobně přednesl svou velmi obsažnou zprávu o této audienci a z papežova projevu citoval mnoho důležitých částí. Uzavřel ji touto poznámkou:

„Ještě jednu poznámku zcela na závěr. Dostala se mi do rukou zpráva ČTK, kterou převzala od agentury Ansa, kde je pozoruhodné, že z papežova projevu jsou vypuštěny všechny části kromě té první, která se týká mezinárodního terorismu, situace v Iráku a míru na Blízkém východu. Na závěr tedy cituji: »Agentura Ansa poznamenává, že audience diplomatického sboru u Svatého otce trvala zhruba hodinu a že zjevně vážné zdravotní problémy papeži zabránily, aby svůj projev přednesl celý sám. Fakticky přečetl jen zhruba třetinu textu, který měl podle předpokladu přednést,« konstatuje Ansa. Tak já konstatuji jako očitý svědek a se mnou 250 dalších diplomatů z rezidentních i nerezidentních diplomatických zastoupení z celého světa, že Svatý otec byl v mimořádně dobré zdravotní kondici a že projev přednesl celý sám, a nechápu nebo nechci raději komentovat, proč a jakým způsobem tato zpráva byla vydána a co je jejím cílem. Ale v každém případě si myslím, že novinář žurnalista je povinen držet se pravdy a jen pravdy.“

Hnutí Pro život ČR srdečně zve na již tradiční **POCHOD PRO ŽIVOT**, který se letos uskuteční v sobotu 27. března 2004 v Praze. Pochod pro život je jednou z příležitostí, jak dát současné společnosti najevo, že kultura života je jedinou možnou budoucností pro naši civilizaci.

Program bude obdobný jako v minulých letech: ve 13 hodin bude slavena mše svatá v chrámu Matky Boží před Týnem na Staroměstském náměstí a po jejím závěru vyjdou účastníci po pěší zóně směrem k soše sv. Václava na Václavském náměstí, kde bude krátký program. Plánovaný konec asi v 16 hodin.

Pro zájemce z řad účastníků Pochodu pro život je v dopoledních hodinách umožněna prohlídka Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Na prohlídku je však nutné se vzhledem k bezpečnostním podmínkám předem ohlásit na níže uvedené adrese nejpozději do 19. března 2004: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, mobil: 603 976 231; e-mail: info@prolife.cz; http://prolife.cz

Liturgická čtení

Neděle 8. 2. - 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 6,1-2a.3-8

Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5.7c-8

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

2. čt.: 1 Kor 15,1-11

Ev.: Lk 5,1-11

Pondělí 9. 2. - ferie

1. čt.: 1 Král 8,1-7.9-13

Ž 132(131),6-7.8-10

Odp.: 8a (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku!*)

Ev.: Mk 6,53-56

Úterý 10. 2. - památka sv. Scholastiky

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupí!*)

Ev.: Mk 7,1-13

Středa 11. 2. - nez. pam. P. Marie Lurdské

1. čt.: 1 Král 10,1-10

Ž 37(36),5-6.30-31.39-40

Odp.: 30a (*Ústa spravedlivého mluví moudře.*)

Ev.: Mk 7,14-23

Čtvrtek 12. 2. - ferie

1. čt.: 1 Král 11,4-13

Ž 106(105),3-4.35-36.37+40

Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mk 7,24-30

Pátek 13. 2. - ferie

1. čt.: 1 Král 11,29-32; 12,19

Ž 81(80),10-11ab.12-13.14-15

Odp.: srov. 11a.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 7,31-37

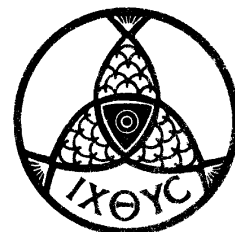
Sobota 14. 2. - nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 12,26-32; 13,33-34

Ž 106(105),6-7a.19-20.21-22

Odp.: srov. 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mk 8,1-10

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	8. 2.	9. 2.	10. 2.	11. 2.	12. 2.	13. 2.	14. 2.
Antifona	812	826	1741	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1742	857	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1743	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	692	831	1307	1308	877	894	1669
Prosby	817	831	1744	861	878	894	1655
Záv. modlitba	692	832	1307	1308	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	807	821	837	1746	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1749	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	840	1750	1308	887	904
Prosby	811	826	841	1750	872	888	918
Záv. modlitba	692	692	841	1307	1308	888	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

KNÍŽNÍ NABÍDKA PRO DOBU POSTNÍ

**NADĚJE MÁ JMÉNO JEŽÍŠ
(Křížová cesta mladých)**

Rozjímání křížové cesty, které napsali účastníci 3. celostátního setkání mládeže, jež se konalo v r. 2002 ve Žďáru nad Sázavou. Vychází na křidovém papíře, s ilustrativními barevnými fotografiemi ke každému zastavení. V nakladatelství Paulinky vydala Sekce pro mládež ČBK.

Váz., 146x146 mm, 48 stran, 148 Kč

ního vnitřního života. Texty se staly inspirujícím pramenem pro rozjímání křížové cesty i pro biskupa J. Hrdličku.

Trinitas, brož., A6, 88 stran, 55 Kč

**Věnceslava Fišerová: MLADÍ JDOU S KRISTEM
(Křížové cesty pro děti a mládež)**

Deset křížových cest, které lze rozjímat jak v kostele, tak i ve společenství mládeže a v rodinném prostředí.

Trinitas, brož., A6, 72 stran, 49 Kč

Henri J. M. Nouwen: JÍT S JEŽÍŠEM (Křížová cesta)

Tato kniha meditací H. Nouwena nám vykládá jednotlivá zastavení křížové cesty na příkladech utrpení těch nejubožejších. Političti vězni, opuštěné děti, matky oplakávající své zabitě syny, vyčerpaní farmáři, čtyři zavražděné služebnice Církve... Těmito působivými obrazy dává Nouwen tradičním zastavením křížové cesty nový smysl, který přivede každého čtenáře k hlubšímu zamýšlení nad podobami utrpení v lidském životě.

Paulinky, brož., zúž. A5, 64 stran, 89 Kč

**Petr Piřha: AVE CRUX, SPES UNICA
(Zamýšlení na křížové cestě)**

P. Piřha vede člověka dnešních dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich utrpeních. Zamýšlí se také nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Předmluva – biskup J. Hrdlička, černobílé ilustrace, vyšlo s církevním schválením.

Poutník, váz., 246x176 mm, 152 stran, 200 Kč

**Věnceslava Fišerová: CESTOU ZA KRISTEM
(Křížové cesty pro dospělé)**

Rozjímání, která mohou pomoci lépe pochopit Kristovu oběť a do větší hloubky promýšlet problematiku současné doby, našeho povolání a poslání i našeho osob-

**JEŽÍŠOVA AGÓNIE V GETSEMANSKÉ ZAHRADE
Přeložil P. Karel Dachovský**

Rozjímání sv. Padre Pia o Ježíšově agónii v Getsemanské zahradě. Začíná přípravnou modlitbou, následují čtyři části, které vždy začínají obrazem posvátného dramatu. Rozjímání je uzavřeno závěrečnou modlitbou s prosbou o obdržení příslušných milostí.

Sypták, brož., 165x115 mm, 36 stran, 45 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzercce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.